

forlod han Stedet og steg ned ad en lille Sti, der langs Pyntens Havside førte ned til Stranden.

V.

Det var Pater Rüdeshaimer og Frk. Ragnhild, hvis Stemmer han havde hørt. De kom gaaende inde over Heden i livlig Samtale . . . han med sin bredskyggede Straahat og en stor Rose i Knap-hullet, hun i en lysblomstret Kjole, som hun omhyggeligt løftede op over Skoene, for at den ikke skulde blive hængende i de stride Lyngtoppe.

Det var første Gang, hun havde vovet sig herop paa disse Enemærker, og det var ikke frit for, at hun følte sig lidt uhyggelig til Mode i det store, tavse, dystre Øde, hvorover Sommervinden puslede som en spøgelseagtig Hvisken.

„Her er rigtig ækelt!“ ytrede hun hvert Øjeblik. „Dersom man var overtroisk, vilde man da aldrig tvivle om, at her var alle onde Aanders Bolig. . . . Og saa er her naturligvis fuldt af Hugorme og Snoge og Firben og al Slags væmmeligt Kryb. Jeg har hele Tiden en Fornemmelse af, at Noget bider mig i Benene.“